

Loreta Jakonytė, Kristina Mačiulytė, Mikas Vaicekauskas

LIETUVIŲ LITERATŪROS IR TAUTOSAKOS
INSTITUTO MOKSLO ŽURNALŲ
SENOJI LIETUVOS LITERATŪRA IR COLLOQUIA
PUBLIKACIJŲ RENGIMO PRINCIPAI

Žurnalams teikiamos mokslinės ar archyvinės publikacijos apimtis – ne mažesnė nei 0,5 autorinio lanko (20 000 spaudos ženklų). Tekstas turi būti parengtas MS Word teksto redaktoriumi, 12 punktų Times New Roman šriftu, 1,5 eilutės intervalu. Išnašų stilius automatinis, 10 punktų dydžiu. Citatos ir bibliografiniai aprašai tvarkomi pagal LLTI priimtus principus.

Publikacijos struktūra:

- 1) pradžioje:
 - a) autoriaus vardas ir pavardė, rašomi kursyvu ir centruojami;
 - b) straipsnio pavadinimas, rašomas didžiosiomis raidėmis ir centruojamas (paantraštės bei kitos antraštės rašomos mažosiomis raidėmis);
 - c) anotacija straipsnio kalba (apie 600 spaudos ženklų);
 - d) reikšminiai žodžiai (ne daugiau penkių) straipsnio ir anglų kalbomis, parenkami iš „Autoritetinių vardų ir dalykų įrašų“ http://aleph.library.lt/F/6JDDLS85REDPENKY8UNTI17KQM4USVL7SFI-CQECNHUFTEY26LU-01013?func=find-b-o&clear_level=2. Norint įvesti naują reikšminį žodį, reikia nurodyti, kokiam žodyne, enciklopedijoje jis buvo pavartotas;
- 2) pagrindinis tekstas;
- 3) santrauka anglų ir publikacijos kalbomis:
 - a) straipsnio pavadinimas, rašomas didžiosiomis raidėmis ir centruojamas;

- b) žodis *Summary*, rašomas kursyvu ir centruojamas;
- c) santraukos tekstas (apie 600 spaudos ženklų).

Atskirai pridedama:

- 1) duomenys apie straipsnio autorių lietuvių ir anglų kalbomis: mokslinis laipsnis, pedagoginis vardas, įstaiga, kuriai atstovaujama, adresas, telefono numeris, elektroninio pašto adresas, glausta mokslinė biografija, moksliniai interesai;
- 2) straipsnyje cituotos literatūros sąrašas abėcėlės tvarka;
- 3) užpildyta autorinių teisių forma (siųsti paštu adresu: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, Antakalnio g. 6, LT-10308, Vilnius).

CITAVIMAS

Publikacijoje citatos pateikiamos kabutėse. Juodinimas, retinimas, pabraukimas paprastai nenaudojamas citatoms išskirti, nebent ypatingais atvejais. Kai citata sakinyje pateikiama kabutėse, citatos pabaigoje skyrybos ženklas (kablelis, taškas etc.) rašomas už kabučių, pvz., *A a a*, „*b b b*“. Kai sakinys prasideda ir baigiasi citata, skyrybos ženklas rašomas prieš paskutines kabutes (skyrybos ženklas priklauso cituojamam sakiniui, pvz., „*A a a*, *a a a*.“ Kai po citatos tekste skliausteliuose pateikiama nuoroda, skyrybos ženklas rašomas po paskutinio skliaustelio, pvz., *A a a*, „*b b b*“ (*c c c*).

Kai citata yra didesnės apimties negu kelios eilutės, ji iškeliamą iš teksto eilutės ribų. Išskeltinės citatos pateikiamos be kabučių, jos atskiriamos tarpu tarp eilučių, atitraukiamos nuo kairiosios paraštės, renkamos petitu (10 punktų dydžiu).

Kiekviena autorinė korekcija citatoje žymima laužtiniais skliaustais, pvz., „*A a a*, [...] *b b b*“, *c c c*. Kai citata pateikiama ne nuo pradžios, ji pradedama rašyti mažąja raide; pradžioje daugtaškis nerašomas. Kai citatos pabaigoje neužrašoma jos pabaiga, daugtaškis rašomas laužtiniuose skliaustuose, pvz., *A a a*, „*b b b* [...]“.

Pateikti citatą išnašoje galima dvejopai, tačiau visoje publikacijoje vienodai, pvz., arba pirmiausia pateikiama citata kabutėse, tada po kablelio duodama bibliografinė nuoroda, arba pirmiausia duodama bibliografinė nuoroda ir tada po dvitaškio pateikiama citata.

Cituojant kurį nors šaltinį, jeigu yra keli jo leidimai, pasirenkamas arba paskutinis mokslinis leidimas, arba autentiškiausia redakcija, arba šiuo metu labiausiai prieinamas leidimas. Poreikis visoje publikacijoje suvienodinti vieno kurio nors šaltinio citatas ar ištraukas pagal vieną leidimą kyla dėl to, kad kartais keli autoriai naudojami skirtingais kūrinių leidimais, kurių redakcijos skiriasi; patys leidiniai tampa vis mažiau prieinami; kai išvis nenurodytas cituojamas leidimas. Visada pravartu patikrinti cituojamus šaltinius, jeigu jie yra prieinami; tai komentuojama rengėjo komentaruose. Cituojant kai kuriuos šaltinius pravartu duoti nuorodas ne vien į leidimus, bet ir pačiame tekste pateikti kūrinio santrumpą ir eilutės numerį. Taip suvienodintos ir patikslintos nuorodos į šaltinius reikalui esant palengvina citatų paiešką.

Mokslinėje publikacijoje citatas kitomis kalbomis rekomenduojama pateikti išverstas į lietuvių kalbą. Reikalui esant citatos pateikiamos ir originalo kalbomis, tada jas rekomenduojama išversti. Tik išimtiniais atvejais citatos pateikiamos neverstos. Kai yra reikalinga pateikti citatą originalo kalba užrašyta kirilika, tokia ji ir pateikiama, lotyniškais rašmenimis neperrašoma.

KŪRINIŲ PAVADINIMAI

Visoje publikacijoje turi būti suvienodintas kūrinių pavadinimų rašymas. Lietuviškų ir kitakalbių didesnės apimties (romanų, apysakų, dramų, poemų) literatūros kūrinių, knygų pavadinimai rašomi kursyvu, straipsnių, esė ir mažesnės apimties (apsakymų, novelių, eilėraščių) literatūros kūrinių pavadinimai – kabutėse. (Atsižvelgta į bibliografinio aprašo rekomendacijas.) Kai nelietuvių autorių

kūrinių pavadinimai pateikiami tik originalo kalba, tai redaguotame variante galima pateikti ir lietuvišką atitinkamo kūrinio pavadinimą. Kartais kai kurių kūrinių pavadinimai pateikiami kitokie, negu dabar priimta jų vartoseną. Redaguotame variante tokius pavadinimus rekomenduojama ištaisyti ar pakeisti pagal tai, kokie jie yra nusi-stovėję šiandien.

METAİ IR AMŽIAI

Metai ir amžiai visoje publikacijoje rašomi suvienodinti: metai rašomi arabiškais skaitmenimis ir santrumpa *m.*, pvz., 1740 m., laiko tarpas nuo vieno iki kitų metų rašomas pilnai, pvz., 1709–1711 m.; kai metai pateikiami skliausteliuose, santrumpa *m.* nerašoma, pvz., (1599) arba (1620–1680).

Amžiai rašomi romėniškais skaitmenimis ir santrumpa *a.*, pvz., XVIII a., laiko tarpas nuo vieno amžiaus iki kito rašomas pilnai, pvz., XIII–XVIII a. Metai prieš mūsų erą ar mūsų eros metai žymimi – m. pr. Kr., m. po Kr. Tarp arabiškų ir romėniškų skaitmenų rašomas ilgasis brūkšnyš be tarpelių.

Nesutrumpintais žodžiais *metai*, *amžiai* rašomi tada, kai to reikia sakinio aiškumui arba stilistiniais sumetimais.

ASMENVARDŽIAI

Visus moksliniame tekste minimus asmenvardžius būtina pateikti originalo rašybos forma ir pilnus (galvoje turimos lotynišką alfabetą vartojančios kalbos). Vadovaujamosi Lietuvių kalbos komisijos nutarimais¹. (Čia nekalbama apie nenusistovėjusias asmenvardžių formas iš senųjų raštų.) Taip pat reikia parašyti vardus, jeigu jie nebuvo parašyti ar buvo tik inicialai. Tikslios pavardžių formos ir pilni

¹ *Lietuvių kalbos komisijos nutarimai, 1977–1998*, Trečiasis pataisytas ir papildytas leidimas, sudarė Regina Dobilienė, Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 1998.

asmenų vardai dažnai leidžia išvengti tam tikros painiavos ir vėliau įsitvirtinančių klaidų. Pirmą kartą paminėjus pilną asmenvardį, toliau rekomenduojama rašyti vien pavardę (kai kuriais atvejais su inicialu). Išvardijant daugiau asmenų vienoje gretoje, jeigu kurie nors minimi pirmą kartą, tai visų minimųjų rašomi ir vardai, ir pavardės.

Reikia ištaisyti visas nenormines arba klaidingas asmenvardžių formas. Mažosios Lietuvos rašytojų asmenvardžiai, turintys tradicines lietuviškas formas, rašomi lietuviškai; skliausteliuose galima pateikti originalią ar tuometinės vartosenos asmenvardžio formą. Dievų, šventųjų, karalių, imperatorių, kunigaikščių, popiežių, kardinolų, arkivyskupų ir vyskupų vardai rašomi lietuviškai. Kartais išimtiniai atvejai taikomi kai kuriems asmenims, kurių vardai dėl įsigalėjusios tradicijos rašomi ne originalia forma, o lietuviškai.

VIETOVARDŽIAI

Nelietuviški vietovardžiai turi būti rašomi pagal dabar nusistovėjusią tvarką – transkribuoti lietuviškai². Klaidingai ar pagal senąsias normas parašyti vietovardžiai – irgi pagal dabartinę vartoseną. Trumpintos vietovardžių formos rašomos pilnos. Išimtiniais atvejais paliekama originalo rašyba, kai vietovardžio tarimas ir rašymas lietuviškoje literatūroje įvairuoja, turi seną tradiciją arba yra visiškai nežinomas, neįtrauktas į žinynus ar enciklopedijas.

KEITIMAI IR TAISYMAI

Citatų kupiūros žymimos laužtiniais skliaustais [...], lakūnos kampiniais skliaustais <...>. Įvairiai išskirti (retinti, **juodinti**, pa-
braukti) žodžiai, sakiniai publikacijoje skiriami vienu būdu – pagal poreikį arba kursyvu, arba kabutėmis. Išimtiniais atvejais taikomi kiti išskyrimo būdai. Rengiant jau kartą publikuotus tekstus ištaisomos

² Žr. *ibid.*

buvusios korektūros klaidos. Šie taisymai atskirai nenurodomi, tik aptariami rengėjo komentaruose.

SANTRUMPOS

Publikacijoje vartojamos įvairios santrumpos, ilgio, kiekio ir laiko matai žymimi pagal galiojančias lietuvių kalbos normas³.

IŠNAŠOS IR BIBLIOGRAFINIAI APRAŠAI

Išnaša yra sakinio dalis, todėl išnašos ženklas (skaičius, žvaigždutė, raidė) tekste paprastai dedamas prieš skyrybos ženklą, pvz., – – –³; „– – –“⁴; – – –¹. Iškeltinėje citatoje išnašos ženklas dedamas po paskutinio skyrybos ženklo.

Išnašų numeracija tekstuose pateikiama ištisinė.

Cituojant ar nurodant kitakalbius leidinius, išnašoje jų aprašas pateikiamas originalo kalba. Reikalui esant galima pateikti išverstą pavadinimą ar kitus duomenis. Kai nurodomi leidiniai kirilikos rašmenimis, tokie jie ir užrašomi, lotyniškais rašmenimis neperrašomi.

Bibliografiškai aprašant leidinius remiamasi antraštiniu puslapiu, o ne viršeliu ar metrika. Rengiant išnašas ir bibliografinius aprašus reikia stengtis pateikti pilnus knygų, leidinių, straipsnių etc. aprašus, ypač tų, kuriuos galima patikrinti; išnašas vienodinti, pildyti, tikslinti, taisyti. Išnašos ir aprašai papildomi ir patikslinami, kai yra nepilni ar netikslūs; kai iš kurio nors leidinio cituojamas ar nurodomas jame esantis tekstas, o išnašoje nurodytas tik leidinys be cituoto teksto, tai rengiamoje publikacijoje pateikiamas pilnas cituojamo teksto aprašas. Kai tekstuose prie citatų ar paminėjimų nėra pateikiamos išnašos ar nuorodos, tai pateiktinos nuorodos į dabartinius, paskutinius, lengviausiai prieinamus ar iš kitų šaltinių žinomus leidinius; apie

³ *Lietuvių kalbos rašyba ir skyryba*, 2-asis pataisytas fotografuotinis leidimas, parengė Nijolė Sližienė, Adelė Valeckienė, Vilnius: Mokslas, 1992.

tokius papildymus informuojama komentaruose. Klaidingos išnašos ir aprašai pagal galimybes ištaisomi arba aprašoma iš naujo. Aprašas laikomas nepakankamu, kai: 1) yra tikslus, bet nepilnas, neišskleistas; 2) yra vien autorius, leidinio tomas, puslapis, o leidinio pavadinimo nėra, nors jis gerai žinomas; 3) yra vien leidinys be autoriaus; 4) yra vien leidinys be autoriaus ir pavadinimo; 5) yra vien autorius; 6) yra kitakalbis cituojamas šaltinis, kurio lietuviško vertimo publikacijos parašymo metu dar nebuvo; šiuo atveju pateikiama ir lietuviška publikacija; 7) yra vien leidinio santrumpa, t. y. prieš tai nebuvo pilno leidinio aprašo; 8) yra netikslus ir nepilnas.

REDAGAVIMAS

Rengiant senesnio ar jau kartą skelbto mokslinio teksto publikaciją, rekomenduojama išlaikyti autentišką tuometinę tekstų autorių kalbą ir stilių, todėl redaguoti minimaliai, keisti tik tuos dalykus, kurie šandieniniam skaitytojui galėtų pasirodyti nepriimtini, trukdytų sekti dėstomą mintį ar prieštarautų dabartinėms kalbos normoms.

Ir senesniems (XX a. pirmą pusę ir vidurys), ir dabartiniams moksliniams tekstams taikytini tokie redagavimo reikalavimai⁴. Iš leksikos taisyti šandien didžiosiomis kalbos klaidomis laikomus ar šandieninei vartosenai nepriimtinius, neįprastus žodžius. Redaguojant morfologijos dalykus, taisyti didžiąsias žodžių darybos ir linksnių vartojimo klaidas. Ištaisyti pasenusias ar šandien jų vietoje nusistovėjusias kitokias žodžių formas. Skyrybos ir rašybos dalykus taisyti tik tuos, kurie pagal dabartines taisykles yra akivaizdžios klaidos.

⁴ Remiamasi: *Kalbos praktikos patarimai*, sudarė Aldonas Pupkis, 2-asis pataisytas ir papildytas leidimas, Vilnius: Mokslo, 1985; *Lietuvių kalbos rašyba ir skyryba; Lietuvių kalbos komisijos nutarimai, 1977–1998; Kanceliariinės kalbos patarimai*, parengė Pranas Kniūkšta ir kt., 5-asis leidimas, Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidykla, 2002; *Kalbos patarimai*, vyr. red. Aldonas Pupkis, Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 2002–; *Privalomosios ir pasirenkamosios skyrybos taisyklės: Valstybinės lietuvių kalbos komisijos 2006 m. rugsėjo 28 d. nutarimai Nr. N-2 (103) ir Nr. N-3 (104)*, Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 2006.

BIBLIOGRAFINIS APRAŠAS

Cituojama literatūra nurodoma išnašose, teksto pabaigoje pateikiamas literatūros sąrašas.

KNYGOS, LEIDINIAI

Pirmiausia nurodomas pilnas autoriaus vardas ir pavardė; skyrybos ženklais neskiriama. Toliau nurodomas knygos pavadinimas kursyvu; atskiriamas kableliu. Toliau nurodoma leidimo vieta, leidykla ar leidėjas, metai. Leidimo vieta nuo leidyklos ar leidėjo atskiriama dvitaškiu; leidėjas nuo metų atskiriamas kableliu. Knygos puslapis nurodomas po metų; atskiriamas kableliu ir rašomas po lietuviškos santrumpos *p.*:

Albinas Jovaišas, *Liudvikas Rėza*, Vilnius: Vaga, 1969, p. 72.

Kai yra du leidinio leidėjai, jie nurodomi abu ir atskiriami įkypu brūkšniu:

Aaron Gurevič, *Individas Viduramžių Europoje*, iš rusų k. vertė Donata Mitaitė, Vilnius: Baltos lankos / ALK, 1999.

Kai knygos antraštiniame puslapyje autorius nėra išskeltas į priekį, nėra įrašytas arba tik spėjamas, jis aprašo pradžioje nurodomas laužtiniuose skliaustuose; atskiriama kableliu. Kai autorius yra pasirašęs slapyvardžiu, jis apraše nurodomas laužtiniuose skliaustuose prieš slapyvardį; atskiriama kableliu:

[Pranciškus Šrubauskis], *Balsas Sirdies pas Pona Dieva, Szwečiausy Marya Panna yr Szwentus Danguy Karalaujencius, Szaukiancis Par Giesmes*, Wilniuy: Drukarnioy K. J. M. pri Akademios, 1793.

[Liudas Gira], E. Radzikauskas, *Lietuviškos eilėdaros kūrimosi raida*, d. 1: 16–18 amžiai, Kaunas: Akc. b-vės „Varpo“ spaustuvė, 1934.

Kai viename išnašos bloke nurodomi keli to paties autoriaus veikalai, vengiant kartojimosi, autorių antrą ir kitus kartus galima nurodyti santrumpa *Idem*:

Jurgis Lebedys, *Mikalojus Daukša*: Monografija, Vilnius: Valstybinė grožinės literatūros leidykla, 1963; Idem, *Lituanistikos baruose*, t. 1: *Studijos ir straipsniai*, parengė Juozas Girdzijauskas, Vilnius: Vaga, 1972; Idem, *Lietuvių kalba XVII–XVIII a. viešajame gyvenime*, sudarė Vanda Zaborskaitė, Vilnius: Mokslas, 1976.

Kai knygoje ar leidinyje (nei antraštiniame puslapyje, nei metrikoje) nėra nurodyta leidimo vieta, metai, žymima santrumpomis laužtiniuose skliaustuose, pvz., be vietos – [s. l.], be metų – [s. a.].

Kai knyga ar leidinys turi paantraštę, tai ji nurodoma po pavadinimo ir rašoma kursyvu kaip ir pavadinimas; atskiriama dvitaškiu:

Regina Koženiauskienė, *Retorika: Iškalbos stilstika*, Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 1999, p. 116.

Kai knyga ar leidinys turi paantraštę, nurodančią tos knygos ar leidinio žanrą, tai ji nurodoma po pavadinimo ir rašoma stačiais; atskiriama dvitaškiu:

Mikas Vaicekauskas, *Lietuviškos katalikiškos XVI–XVIII amžiaus giesmės*: Monografija, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2005.

Kai knyga ar leidinys turi sudarytoją ar rengėją, jis nurodomas po pavadinimo tokia pilna formuluote, kokia yra pažymėtas cituojamoje knygoje ir rašomas stačiais; atskiriama kableliu:

Konstantinas Jablonskis, *Lietuvių kultūra ir jos veikėjai*, sudarė Vytautas Merkys, Vilnius: Mintis, 1973, p. 205.

Egzodo Donelaitis: Lietuvių išeivių tekstai apie Kristijoną Donelaitį, sudarė ir parengė Mikas Vaicekauskas, Vilnius: Aidai, 2001, p. 485.

Kai knygos ar leidinio sudarytojas ir rengėjas prilyginamas autoriui ir yra iškeltas antraštiniame puslapyje, jis nurodomas aprašo pradžioje tokia formuluote, kokia yra pažymėtas nurodomame leidinyje, po kablelio nurodant jo statusą:

Nerija Putinaitė, sud., *Tikėjimo prieigos: Filosofinės studijos*, Vilnius: Aidai, 2003.

Kai knyga verstinė, vertėjas nurodomas po pavadinimo, taip pat nurodoma, iš kokios kalbos versta; atskiriama kableliu:

Hartmut Boockmann, *Vokiečių ordinas: Dvylika jo istorijos skyrių*, iš vokiečių k. vertė Alyudas Nikžentaitis, Vilnius: Aidai, 2003.

Keliatomio leidinio tomas žymimas lietuviška santrumpa *t.* po pavadinimo; atskiriamas kableliu. Tomo ar dalies pavadinimas rašomas kursyvu; atskiriamas dvitaškiu:

Zigmas Zinkevičius, *Lietuvių kalbos istorija*, t. 4: *Lietuvių kalba XVIII–XIX a.*, Vilnius: Mokslas, 1990, p. 112.

Codex Mednicensis seu Samogitiae dioecesis, collegit Paulus Jatulis, t. 1: 1416. II. 13–1609. IV. 2, Roma: Academia Lithuana Catholica Scientiarum, 1984.

Kai leidinys priklauso kokiai nors serijai, paprastai išnašose tai nežymima, tačiau esant reikalui ji nurodoma skliausteliuose kursyvu prieš leidimo vietą (serija nurodoma literatūros sąrašė); atskiriama kableliu:

Loreta Jakonytė, *Rašytojo socialumas: Lietuvių rašytojų savivoka XX amžiaus 10-ajame dešimtmetyje*: Monografija, (*Naujosios literatūros studijos*), Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2005.

Senosios literatūros žanrai, atsakingasis redaktorius Algis Samulionis, (*Senoji Lietuvos literatūra*, kn. 1), Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidykla, 1992.

Giedrius Subačius, *Kalikstas Kasakauskis: Lietuvių bendrinės kalbos konjunk-tūra*, Vilnius: Lietuvių kalbos instituto leidykla, 2001. (Ši knyga priklauso *Bibliotheca Archivi Lithuanici* serijai, tačiau jos išnašoje galima ir nenurodyti.)

Cituoiant antrą kartą iš eilės, nurodoma kursyvinė santrumpa *Ibid.* Cituojant antrą ar kelintą kartą ne iš eilės, nurodomas autorius ir kursyvinė santrumpa *op. cit.*:

Rimantas Jasas, *op. cit.*, p. 26.

Ibid., p. 29.

TEŠTINIAI LEIDINIAI,
ŽURNALAI, LAIKRAŠČIAI

Tęstinių leidinių, žurnalų, laikraščių kursyvu nurodomas pavadinimas, stačiai metai, tomas arba numeris, puslapiai. Laikraščių prieš numerį nurodoma data. Tęstiniams leidiniams kartais nurodoma, tačiau nėra būtina, leidimo vieta ir leidėjas; dažniausiai tai taikoma užsienio ar regioniniams leidiniams. Visi nurodyti duomenys atskiriami kableliais:

Archivum Lithuanicum, 1999, t. 1, p. 267–275.

Lietuvių katalikų mokslo akademijos suvažiavimo darbai, t. 6, Roma, 1969.

Kultūros barai, 2002, Nr. 10, p. 25.

Pasaulio lietuvis, Lemont, 1997, Nr. 2, p. 11–13.

Panevėžio balsas, 1928 07 26, Nr. 31 (231), p. 2.

STRAIPSNIAI AR KITI TEKSTAI
IŠ ĮVAIRIŲ LEIDINIŲ

Cituojant straipsnius ar kitokius tekstus iš kitų leidinių nurodomas autorius, straipsnio pavadinimas kabutėse, leidinys, kuriame straipsnis spausdintas. Straipsnio ar kito teksto pavadinimas nuo leidinio atskiriamas santrumpa *in.*; nurodant periodinį (ne mokslinį tęstinį leidinį) leidinį santrumpa *in.* nerašoma:

Aleksas Vaškėlis, „Pietistinis sąjūdis Mažojoje Lietuvoje ir Kristijonas Donelaitis“, *Aidai*, 1964, Nr. 3, p. 103–123.

Aušra Martišiūtė, „Sakralaus ir demoniško miesto vaidiniai lietuvių dramaturgijoje“, in: *Literatūra*, 2006, t. 48 (1): *Miestas lietuvių literatūroje*, p. 44–58.

Rimantas Jasas, „Lietuvos Kanclerio Alberto Goštauto memorialas karalienei Bonai“, in: *Šešioliktojo amžiaus raštija*, sudarė Algis Samulionis, Rasa Jurgelėnaitė, Darius Kuolys, (*Senoji Lietuvos literatūra*, kn. 5), Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas / Pradai, 2000, p. 25–30.

Juozas Girdzijauskas, „Eilėraščio grožis ir prasmė“, in: Juozas Girdzijauskas, *Lietuvių literatūros vagoje*: Straipsnių rinkinys, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 2006, p. 591–606.

DU IR DAUGIAU AUTORIŲ

Kai knygos ar straipsnio autoriai yra ne vienas, jie nurodomi atskiriant kableliu:

Juozas Jurginis, Ingė Lukšaitė, *Lietuvos kultūros istorijos bruožai: (Feodalizmo epocha. Iki aštuonioliktojo amžiaus)*, Vilnius: Mokslas, 1981.

Kai knygos ar straipsnio autorių arba sudarytojų, parengėjų yra daugiau negu trys, nurodomas tik pirmasis ir santrumpa laužtiniuose skliaustuose *ir kt.*:

Vytautas Ambrazas [ir kt.], *Lietuvių kalbos enciklopedija*, parengė Kazys Morūnas, Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 1999.

Prūsija literatūros veidrodyje: Antologija, sudarytojas Kazimiežas Brakonieckis [ir kt.], Klaipėda: Klaipėdos universiteto leidykla, 2000.

Kitakalbį knygų, leidinių ir straipsnių aprašai pateikiami originalo kalba, išskyrus tomų, dalių, sąsiuvinį, puslapių santrumpas *t., d., sąs., p.*, kurios nurodomos lietuviškai:

Mirosław Korolko, „Charakterystyka religijnych i literackich form staropolskiej pieśni pasyjnej“, in: *Polskie pieśni pasyjne: Średniowiecze i wiek XVI*, t. 1, pod redakcją Juliusza Nowak-Dłużewskiego, zebrał i opracował Mirosław Korolko, Warszawa: Instytut Wydawniczy Pax, 1977, p. 19–41.

Alfonas Šešplaukis, „Deutsche Übersetzungen der „Jahreszeiten“ des Christian Donelaitis“, *Zeitschrift für Ostforschung*, 1984, sąs. 1, p. 70–75.

LITERATŪROS SĄRAŠAS

Literatūros sąrašas pridamas mokslinės publikacijos pabaigoje. Jis sudarinėjamas remiantis anksčiau išdėstytomis bibliografinio aprašo rekomendacijomis, pateikiamas abėcėlės tvarka (ypatingais atvejais galima ir kitokia pateikimo tvarka, pvz., chronologinė). Tačiau čia yra įvesta keletas korekcijų.

Literatūros sąrašė pirmiausia nurodoma autoriaus pavardė, paskui vardas; po pavardės rašomas kablelis:

Pelc, Janusz, *Barok – epoka przeciwieństw*, Warszawa: Czytelnik, 1993.

Kai į literatūros sąrašą įtraukiamas slapyvardžiu pasirašytas tekstas, aprašo pradžioje laužtiniuose skliaustuose nurodomas tikrasis asmenvardis, po jo slapyvardis:

[Gira, Liudas] E. Radzikauskas, *Lietuviškos eilėdaros kūrimosi raida*, d. 1: 16–18 amžiai, Kaunas: Akc. B-vės „Varpo“ spaustuvė, 1934.

Kai į literatūros sąrašą įtraukiamas straipsnis ar knygos dalis, aprašo pabaigoje nurodoma jo apimtis:

Nikžentaitis, Alvydas, „LDK kultūrinės tradicijos praradimas: Vytauto Didžiojo kultas Lietuvoje XV–XX a.“, in: *Senosios raštijos ir tautosakos sąveika: Kultūrinė Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės patirtis*, parengė Rita Repšienė, (*Senoji Lietuvos literatūra*, kn. 6), Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas, 1998, p. 324–334.

Kai leidinys priklauso kuriai nors serijai, literatūros sąrašė jį nurodoma skliausteliuose po kitų pagrindinių duomenų, prieš leidimo vietą; atskiriama kableliu:

Gurevič Aaron, *Individas viduramžių Europoje*, iš rusų k. vertė Donata Mitaitė, (*Europos kūrimas*), Vilnius: Baltos lankos / ALK, 1999.

Subačius Giedrius, *Kalikstas Kasakauskis: Lietuvių bendrinės kalbos konjunktūra*, (*Bibliotheca Archivi Lithuanici*, 1), Vilnius: Lietuvių kalbos instituto leidykla, 2001.

Parengė Loretą Jakonytę, Kristina Mačiulytė ir Mikas Vaicekauskas
Apsvarstyta ir patvirtinta Senosios literatūros skyriaus
posėdyje 2007 01 16, protokolo nr. R7-5